

Департамент інформаційної діяльності, культури,
національностей та релігій Хмельницької облдержадміністрації
Хмельницька обласна універсальна наукова бібліотека

Серія
«Видатні особистості Хмельниччини»

**Герої України –
учасники російсько-української війни:
Хмельницька область**

Бібліографічний покажчик

Хмельницький
2024

УДК 016:355.01–051(470+477)«364»+929(477.43)
Г39

Герої України – учасники російсько-української війни:
Хмельницька область : біобібліогр. покажч. / Департамент
інформаційної діяльності, культури, національностей та релігій
Хмельниц. облдержадмін. ; Хмельниц. ОУНБ ; уклад.
О. М. Шеїн. – Хмельницький : Стрихар А. М., 2024. – 68 с. –
(Видатні особистості Хмельниччини).

Друкується за рішенням редакційно-видавничої ради
Хмельницької ОУНБ, протокол № 1 від 12.02.2024 року.

Укладач: *Шеїн О. М., головний бібліограф відділу
краєзнавства Хмельницької ОУНБ*

Редактор: *Маковська В. В., заступник директора з
наукової роботи та інформатизації Хмельницької ОУНБ*

Відповідальна за випуск: *Чабан К. А., директор
Хмельницької ОУНБ*

*На обкладинці подано зображення ордена «Золота Зірка»
звання Герой України та його мініатюри.*

Від початку повномасштабного вторгнення військ російської федерації тисячі мужніх синів Подільського краю стали на захист Вітчизни. Багато з них віддали своє життя за Україну і більше ніколи не повернуться до рідних домівок. Схиляємо низько голови в пошані перед тими, хто боронив свою землю, родини, цінності демократії та свободи.

Мета видання – зібрати і зафіксувати імена та подвиг учасників російсько-української війни, які отримали найвищу державну нагороду – *звання «Герой України» та удостоєні ордена «Золота Зірка»* і вписали свої імена в літопис Перемоги українського народу над російським агресором. Таких на Хмельниччині 36 Героїв України – учасників російсько-української війни, які народилися, жили, навчалися чи служили на теренах області.

Біобібліографічний покажчик складається з поданих в алфавітній послідовності інформаційних довідок про Героїв України. Кожна довідка доповнена бібліографічним списком літератури, матеріал в яких розміщено за формально-змістовими ознаками. Світлини у виданні взяті з відкритих джерел інформації.

Бібліографічний опис та скорочення здійснено за чинними в Україні стандартами.

Відбір матеріалів завершено у грудні 2023 року.

Звання Герой України присвоюється громадянам України за здійснення визначного героїського вчинку або визначних трудових досягнень.

Присвоєння звання Герой України провадиться Указом Президента України.

Герою України вручається орден «Золота Зірка» за здійснення визначного героїського вчинку або орден Держави – за визначні трудові досягнення.

Звання Герой України може бути присвоєно посмертно.

Джерела:

1. Про державні нагороди України : Закон України № 1549-III від 16.03.2000 р. із змінами, внесеними згідно із Законами № 2420-III від 17.05.2001, № 2775-III від 15.11.2001, № 580-IV від 20.02.2003, № 662-IV від 03.04.2003, № 1705-IV від 11.05.2004, № 1765-IV від 15.06.2004, № 2876-IV від 08.09.2005, № 3200-IV від 15.12.2005, № 3428-IV від 09.02.2006, № 3475-IV від 23.02.2006, № 169-V від 21.09.2006, № 258-VI від 10.04.2008, № 345-VI від 02.09.2008, № 1180-VI від 19.03.2009, № 1381-VI від 21.05.2009, № 1815-VI від 20.01.2010, № 1816-VI від 20.01.2010, № 1817-VI від 20.01.2010, № 406-VII від 04.07.2013, № 877-VII від 13.03.2014, № 1194-VII від 09.04.2014, № 1546-VII від 01.07.2014, № 901-VIII від 23.12.2015, № 2013-VIII від 13.04.2017, № 440-IX від 14.01.2020, № 1150-IX від 28.01.2021, № 1399-IX від 15.04.2021, № 1423-IX від 28.04.2021, № 1786-IX від 24.09.2021, № 2153-IX від 24.03.2022 // Верховна Рада України. – Електрон. дані. – Київ, 1994 – 2024. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1549-14#Text>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 12.02.2024.

2. Про звання Герой України : Указ Президента України № 1114/2002 від 02.12.2002 р. із змінами, внесеними згідно з Указами Президента № 92/2019 від 28 берез. 2019 р.; № 274/2023 від 12 трав. 2023 р. // Верховна Рада України. – Електрон. дані. – Київ, 1994 – 2024. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1114/2002#Text>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 25.12.2023.

Герої України: Хмельницька область

Васильєв Дмитро Миколайович

(20.02.1978 р., м. Первомайськ Миколаївської області – † 19.03.2022 р., Запорізька область; похований 23.03.2022 р. у м. Хмельницький) – військовик, підполковник, Герой України (помертно).

Нагороджений орденами Богдана Хмельницького 3-го (2017) і 2-го (2022, помертно) ступенів.

Закінчив Харківський військовий університет (2001). Служив у 19-й окремій ракетній бригаді «Свята Варвара» (м. Хмельницький). Брав участь в антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил на Сході України. З перших днів повномасштабного вторгнення в Україну військ рф на чолі свого підрозділу відзначився у відбитті агресії. Під командуванням Дмитра Васильєва було завдано ударів по скупченню військ противника поблизу сіл: Чонгар та Велика Білозерка, міст: Василівка, Дніпрорудне, Пологи, Гуляйполе, Токмак, смт: Кам'янка, Мелітополь, Бердянськ тощо. 18 березня 2022 року потрапив під ворожий обстріл і наступного дня помер від ран.

У квітні 2022 року вулицю Попова у Хмельницькому та квітні 2023 року вулицю Кам'яномостівська в Первомайську перейменовано на його честь.

Почесний громадянин Хмельницької міської територіальної громади (з вересня 2022 року).

Указом Президента України № 235/2022 від 13 квітня 2022 року за особисту мужність, вагомий внесок у захист державного суверенітету та територіальної цілісності України Васильєву Дмитру Миколайовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертно).

Про нього

1. Про присвоєння Д. Васильєву звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 235/2022 від 13 квіт. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/2352022-42105>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 09.10.2023.

2. Мовчан А. На Хмельниччині попрощалися із декількома загиблими Героями // Є. – 2022. – 24 берез.

3. Боднар Х. Окупанти вбили батька двох дітей Дмитра Васильєва. З ним попрощалися у Хмельницькому // Всім. – 2022. – 23 берез.

Васіч Сергій Вікторович

(30.04.1971 р., м. Батумі, Грузія – † 08.03.2022 р., район с-ща Макарів Київської області; похований у смт Гриців) – старший сержант Збройних сил України, Герой України (посмертно).

До війни працював у Грицівському відділенні зв'язку. Проходив службу у Збройних силах України з 2015 року. З 2018 року був командиром танку в танковому батальйоні 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа

Великого. Мужньо обороняв позиції ЗСУ у Київській області.

8 березня 2022 року три танкові екіпажі 14-ї окремої механізованої бригади брали участь у бою за визволення від російських окупантів селища Макарів Київської області. З першого пострілу танкістам під командуванням Сергія Васіча вдалося підбити головну машину, інші два танки підтримали вогнем. Разом три українські танкові екіпажі у бою знищили шість одиниць ворожої техніки та значну кількість живої сили ворога. Однак, ворожа протитанкова керована ракета влучила в

український танк Т-64БВ: здетонував боєкомплект та зірвало башту. Екіпаж у складі командира старшого сержанта Сергія Васіча, солдата Олега Свинчука та старшого солдата Віталія Пархомиука загинули у бою.

Указом Президента України № 127/2022 від 12 березня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Васічу Сергію Вікторовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

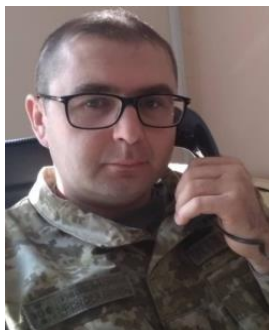
Про нього

1. Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 127/2022 від 12 берез. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/1272022-41661>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 09.10.2023.

2. Волкова С. Герой України з Грицева одним з першим прийняв бій з рашистами // Шепетівський вісник. – 2023. – 10 трав. – С. 3 : фот.

3. Волкова С. Одним з перших прийняв бій з рашистами // День за днем. – 2023. – 3 трав. – С. 3 : фот.

Гак Роман Васильович

(20.07.1984 р., с. Баворів Тернопільської області – † 06.03.2022 р., с-ще Житлівка Луганської області; похований 11.03.2022 р. у с. Баворів Тернопільської області) – військовик, полковник (посмертно) Державної прикордонної служби України, Герой України (посмертно).

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького 3-го ступеня (2022,

посмертно).

Закінчив Національну академію Прикордонних військ України (Хмельницький, 2005). Пізніше отримав 2-гу вищу освіту в Луганському національному університеті ім. Т. Шевченка.

Служив у 25-му прикордонному загоні Державної прикордонної служби України у м. Білгород-Дністровський Одеської області; потім був заступником командира 3-го прикордонного загону ім. Героя України полковника Є. Пікуса Державної прикордонної служби України у м. Лисичанськ Сіверськодонецького району. З 2014 року брав участь в антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил на Сході України; з 24 лютого 2022 року – у відсічі повномасштабного вторгнення військ рф в Україну. Відзначився 6 березня 2022 року на південно-східній околиці Житлівки, командуючи зведеною групою прикордонної комендатури швидкого реагування «Новопокров», що блокувала просування військ противника. Роман Гах зі своїми підлеглими понад 6 годин утримував визначений рубіж під щільним ворожим вогнем зі стрілецької, великокаліберної зброї та мінометів. Загинув у цьому ж бою. На фасаді загальноосвітнього навчального закладу, де навчався Герой, встановлена меморіальна дошка.

Указом Президента України № 893/2022 від 27 грудня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Гаху Роману Васильовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

1. Про присвоєння Р. Гаху звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 893/2022 від 27 груд. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/8932022-45449>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 09.10.2023.

2. Полковнику Роману Гаху присвоєно звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно) // Наука під час війни : часопис, (груд. 2022 р. – лют. 2023 рр.) / Нац. акад. ДПС України ім. Б. Хмельницького. – Хмельницький, 2023. – С. 227 : фот. кольор.

Гордійчук Ігор Володимирович

(12.11.1972 р., с. Залізниця Рівненського району Рівненської області) – військовий діяч, генерал-майор (2016), Герой України.

Нагороджений орденами Богдана Хмельницького 3-го (2014) та 2-го (2014) ступенів.

Навчався в Омському вищому танковому інженерному училищі (1989 – 1991), закінчив танковий факультет Київського інституту сухопутних військ (1994) і факультет підготовки офіцерів оперативно-тактичного рівня Національної академії оборони України в Києві (2002). Після проходження 4-місячних курсів у Канаді склав необхідний мінімум з англійської мови для військовослужбовців за стандартом STANAG 6001 (2008), також удосконалював військові знання в Коледжі сухопутних військ Збройних сил США в містечку Карлайл (шт. Пенсильванія, 2008 – 2009). У 1994 році свою кар'єру в Збройних силах України лейтенант Ігор Гордійчук починав у **161-й окремій механізованій бригаді в м. Ізяслав (нині Шепетівського р-ну)** на посаді командира розвідувального взводу механізованої бригади. Потім – командир механізованого взводу, механізованої роти, заступник командира механізованого батальйону. Звання капітана він отримав достроково, а невдовзі став командиром окремого танкового батальйону, танкового лінійного батальйону. У 2002 році майора Ігоря Гордійчука призначили заступником командира танкового полку. У 2003 – 2008 рр. – **командир 8-го**

окремого полку спеціального призначення (2004-го передислокований з Ізяслава до Хмельницького). У 2009 році продовжив службу в Головному управлінні розвідки Міністерства оборони України. З травня до грудня 2010 року був у службовому відрядженні у складі міжнародного контингенту в Афганістані. У 2011 – 2013 рр. – перший заступник начальника Академії сухопутних військ імені гетьмана П. Сагайдачного у Львові. Відтоді знову служив у Києві. У квітні 2014 року був призначений на посаду начальника центру оперативного керівництва – заступника начальника Головного командного центру Збройних сил України. З травня – у зоні бойових дій на Сході України, де у складі оперативної групи спочатку здійснював переважно розвідувально-інформаційну діяльність. Наприкінці липня – на початку серпня сформував групу добровольців для проведення диверсійно-розвідувальної роботи в тилу противника. Група складалася із 3-х взводів – «Луганськ», «Харків» та «Крим» – і формально знаходилася у складі 42-го батальйону територіальної оборони, але по факту була підпорядкована командуванню штабу антитерористичної операції. Особисто керував групою розвідників-добровольців, що захопила 12 серпня курган Савур-могила. Після 12-ти діб оборони цієї висоти Ігор Гордійчук віддав наказ про відступ. Група ночами пройшла ворожими тилами близько 60 км та приєдналася до українських військ під с. Многопілья Амвросіївського (нині Донецького) району. 29 серпня бійці полковника Ігоря Гордійчука разом із рештою оточених українських сил пішли на прорив, під час якого він отримав осколкове поранення. Того ж дня його (у непритомному стані) та ще кількох українських воїнів захопили в полон російські десантники. Полонених забрали, а його залишили, заборонивши надавати допомогу. Через 2 дні після поранення, при виході з Іловайського котла, Ігоря Гордійчука доправили в Дніпропетровську лікарню імені І. Мечникова, потім рятували в Київському військовому та Львівському шпиталях. Два місяці він боровся за життя, переніс кілька операцій. З початку лютого 2015 року перебував на реабілітації у Військово-медичному центрі Збройних сил США імені В. Ріда. У цей час був призначений начальником Київського військового

лицею імені Івана Богуна (безпосередньо до виконання посадових обов'язків приступив 26 квітня 2016 року).

Почесний громадянин м. Хмельницький (2017) та м. Ізяслав (2022).

Указом Президента України № 816/2014 від 21 жовтня 2014 року за виняткову мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі полковнику Гордійчуку Ігорю Володимировичу присвоєно звання Герой України з врученням ордена «Золота Зірка».

Про нього

1. Про присвоєння І. Гордійчуку звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 816/2014 від 21 жовт. 2014 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2014. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/8162014-17848>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 09.10.2023.

2. Генерал «Сумрак» Гордійчук про навчання військових, контрнаступ та розвідку [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : https://www.youtube.com/watch?v=52U0PA_mntQ. – Назва з екрана. – Дата публікації: 21.09.2022. – Дата перегляду: 26.11.2023.

3. Герой України, генерал-майор Ігор Володимирович Гордійчук // Книга Почесних громадян міста Хмельницького : зб. / Хмельниц. міськрада. – Хмельницький, 2020. – С. 6-7 : фот. кольор.

4. Герой України [Ігор Гордійчук] – мужній захисник Савур-могили // Ти – Герой України / С. Л. Старостіна. – Київ, 2018. – С. 11-13 : фот. кольор.

Гураль Віталій Олегович

(02.01.1994 р., с. Шидлівці Кам'янець-Подільського району) – військовик, капітан, Герой України.

Після закінчення Університету фіскальної служби України у м. Ірпінь пішов на військову службу. Виконував бойові завдання у зоні проведення антитерористичної операції та операції Об'єднаних сил на Сході України. З початком повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну 24 лютого 2022 року відзначився як начальник штабу – перший заступник командира 16-го окремого мотопіхотного батальйону: особисто керував бойовими діями з метою недопущення просування сил противника у Чернігівській області, неодноразово планував та організовував здійснення вогневого ураження ворожих ударних груп.

Указом Президента України № 179/2022 від 26 березня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Гуралю Віталію Олеговичу присвоєно звання Герой України з врученням ордена «Золота Зірка».

Про нього

1. Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 179/2022 від 26 берез. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/1792022-41865>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 09.10.2023.

2. Герой України Віталій Гураль: «Зараз треба змужніти, дещо взяти в кулак і далі захищати Україну» [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу :

<https://www.youtube.com/watch?v=alAdrmErdoM>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 25.10.2022. – Дата перегляду: 26.11.2023.

3. Гонта І. Наш Герой України // Нове життя. – 2022. – 1 квіт. – С. 4 : фот.

Дашко Ігор Тарасович

(18.06.1977 р., м. Самбір Львівської області – † 09.04.2022 р., м. Маріуполь Донецької області; похований у м. Львів) – військовик, полковник, прикордонник Державної прикордонної служби України (ДПСУ), Герой України (посмертно).

Закінчив Національну академію державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького (м. Хмельницький, 1999). Після закінчення академії розпочав службу в управлінні ДПСУ в м. Маріуполь. У 2012 – 2022 рр. проходив службу в Західному регіональному управлінні ДПСУ. За місяць до російського вторгнення в Україну знову перевівся до м. Маріуполь. На момент широкомасштабного вторгнення російських загарбників в Україну був у складі прикордонних підрозділів, які брали участь в операції Об'єднаних сил на Сході України.

09.04.2022 р. підрозділ, в якому служив підполковник І. Дашко, спільно з побратимами із Сил оборони України та бійцями полку «Азов» стримував сили ворога, що мали значну кількісну перевагу. Під час чергової спроби противника прорвати позиції, прикривав відхід бійців на запасні рубежі. Був тяжко поранений. З метою уникнення полону та щоб не допустити захоплення ворогом радіостанції, підірвав себе гранатою.

На честь Героя перейменовано вулиці у містах: Львів, Самбір, Хмельницький.

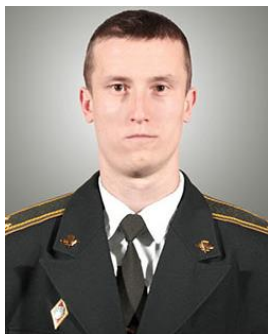
Указом Президента України № 252/2022 від 17 квітня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народу Дашку Ігорю Тарасовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

1. Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 252/2022 від 17 квіт. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/2522022-42153>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 09.10.2023.

2. Пам'яті Героя України підполковника Ігоря Дашка, який, щоб не здатися ворогу, підірвав себе гранатою [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=bagkpEfyi4M>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 18.06.2022. – Дата перегляду: 26.11.2023.

Довгий Олег Іванович

(06.01.1993 р., с. Щурівці Шепетівського району; за іншими даними – с. Верхи Камінь-Каширського району Волинської області – † 31.01.2015 р., поблизу смт Чорнухине Алчевського району Луганської області; похований 26.02.2015 р. у с. Щурівці) – військовослужбовець, лейтенант Збройних сил України, Герой України (посмертно).

Навчався на факультеті аеромобільних військ та розвідки в Академії сухопутних військ імені гетьмана П. Сагайдачного у

Львові (2010 – 2012), закінчив факультет високомобільних десантних військ та розвідки Військової академії в Одесі (2014). З червня до серпня 2014 р. проходив військову службу на посаді начальника фізичної підготовки і спорту, з серпня того ж року – командира взводу, заступника командира гірсько-піхотної роти по роботі з особовим складом 15-го окремого гірсько-піхотного батальйону 128-ї окремої гвардійської гірсько-піхотної Закарпатської бригади Сухопутних військ Збройних сил України в Ужгороді. Відтоді брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Обороняв м. Дебальцеве Донецької області, керував опорним пунктом «Віталій» поблизу Чорнухиного. 31 січня 2015 р. російські бойовики розпочали наступ з метою взяття селища під свій контроль. Взводний опорний пункт вони обстрілювали із систем «Град», застосовували міномет, після чого група піхоти (близько 100 осіб) та 3 танки рушили в наступ. Командир Олег Довгий особисто витягнув тяжкопораненого бійця з поля бою і організував евакуацію в шпиталь його та ще 3-х поранених бійців. Під час подальших бойових дій отримав поранення, однак від госпіталізації відмовився й продовжував керувати діями підлеглих, виявляючи професіоналізм, рішучість та мужність. Позиції взводного опорного пункту вдалося утримати, однак того ж дня командир загинув від кулі снайпера. 23 лютого вдалося забрати його тіло з місця боїв. На честь Олега Довгого встановлено меморіальні дошки на фасадах Щуровецької (2015) та Клубівської (2019) шкіл, в яких він навчався. З 2019 р. Клубівську школу (з 2021 р. – ліцей) названо його ім'ям.

Указом Президента України № 236/2018 від 23 серпня 2018 року за особисту мужність, героїзм і самопожертву, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Довгому Олегу Івановичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

1. Про присвоєння О. Довгому звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 236/2018 від 23 серп. 2018 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2018. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/2362018-24706>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 27.12.2023.

2. Пам'ять вічна, пам'ять жива: 31 січня минуло 3 роки з дня загибелі учасника АТО, нашого земляка Олега Довгого // Зоря Надгориння. – 2018. – 8 лют. – С. 4.

3. Сложинський В. Традиційний турнір пам'яті захисника // Зоря Надгориння. – 2018. – 11 січ. – С. 1.

4. Бабій Т. Попрощалися з героями [В. Остяком, О. Довгим, Я. Кревогубцем, І. Волошиним] // Подільські вісті. – 2015. – 3 берез. – С. 2.

Жук

Андрій Сергійович

(03.05.1984 р., м. Запоріжжя – † 27.05.2016 р., с. Богданівка Волноваського району Донецької області; похований 30.05.2016 р. у м. Хмельницький) – військовик, майор (помертньо), Герой України (помертньо). Нагороджений орденом Богдана Хмельницького 3-го ступеня (2016, помертньо).

Дитячі роки провів у селі Кам'янка Хмельницького району.

Закінчив Національну академію Державної прикордонної служби України імені Б. Хмельницького (м. Хмельницький, 2005). Відтоді до 2010 року служив начальником прикордонної застави Західного регіонального управління Державної прикордонної служби України на Закарпатті. Потім мешкав в Одесі.

У 2013 – 2014 рр. – командир взводу охорони роти Регіонального центру радіоелектронної розвідки «Південь» Сухопутних військ Збройних сил України. У 2014 році пішов добровольцем на фронт. Служив у 3-му батальйоні 72-ї окремої гвардійської механізованої бригади: командиром взводу, командиром роти, начальником штабу батальйону, командиром батальйону. Брав участь у боях у Донецькій області – поблизу смт Старобешеве, сіл Петрівське та Старогнатівка й у секторі «М» у Волноваському районі. У бою з ворожою диверсійно-розвідувальною групою отримав 6 кульових поранень, одне з яких виявилось смертельним. Помер під час евакуації до шпиталю. На честь Героя у Кам'янській загальноосвітній школі, де він навчався, встановлено меморіальну дошку (жовтень 2016). Почесний громадянин м. Хмельницький (з жовтня 2016, посмертно).

Указом Президента України № 880/2019 від 4 грудня 2019 року за виняткову мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Жуку Андрію Сергійовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

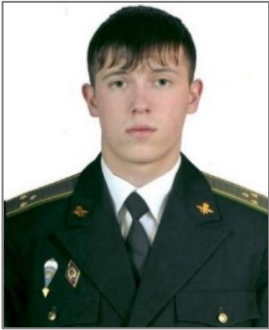
1. Про присвоєння А. Жуку звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 880/2019 від 4 груд. 2019 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2019. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/8802019-30885>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 10.10.2023.

2. Герой України Андрій Сергійович Жук // Книга Почесних громадян міста Хмельницького : зб. / Хмельниц. міськрада. – Хмельницький, 2020. – С. 32-33 : фот. кольор.

3. Пам'ять вічна, як камінь : відкрили пам'ятник Андрію Жуку, Олександрю Бойку // Проскурів. – 2019. – 6 черв. – С. 10.

4. Хмельничани попрощалися з Андрієм Жуком // Проскурів. – 2016. – 2 черв. – С. 3.

Зеленський Євгеній Олександрович

(28.01.1991 р., м. Потсдам, Німеччина – † 24.06.2014 р., м. Київ; похований у м. Київ) – військовик, старший лейтенант, Герой України (посмертно). Закінчив Академію сухопутних військ імені гетьмана П. Сагайдачного у м. Львів (2012). *Відтоді служив на посаді командира групи 8-го окремого полку спеціального призначення у військовій частині А0553 (м. Хмельницький).* 17 червня 2014 року під час антитерористичної операції його група у складі 5-ти осіб у м. Щастя Луганської області вирушила на визволення з полону бійців батальйону «Айдар». Потрапивши в засідку, під шквальним вогнем бойовиків керівник групи до останнього прикривав своїх бійців, надав їм можливість перегрупуватися. Група відбила напад, четверо українських солдат вижили, але Євгеній Зеленський отримав поранення від пострілу із реактивного протитанкового гранатомета. Помер від ран у реанімаційному відділенні Центрального військового клінічного госпіталю. У грудні 2014 року «Укрпошта» випустила художній маркований конверт серії «Героям Слава!», присвячений Євгенію Зеленському. Встановлено меморіальні дошки на фасадах Броварської школи № 3 (Київська область, грудень 2014), Київської школи № 148 (квітень 2015; в обох навчався) та будинку на вул. Трутенка, № 3-Г у Києві (квітень 2015), в якому мешкав.

Указом Президента України № 673/2014 від 23 серпня 2014 року за героїзм і самопожертву, виявлені у захисті територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі Зеленському Євгенію Олександровичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

1. Про присвоєння Є. Зеленському звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 673/2014 від 23 серп. 2014 р. // Президент України Петро Порошенко : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2014. – Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/18009.html>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 10.10.2023.

2. Герой України Євген Зеленський [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=vewTxebwd94>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 02.10.2014. – Дата перегляду: 27.11.2023.

3. Юний Герой України Євген Зеленський – розвідник-спецпризначенець // Ти – Герой України / С. Л. Старостіна. – Київ, 2018. – С. 17-19 : фот. кольор.

4. Агєєв А. Євгеній Зеленський – Герой України // Подільські вісті. – 2014. – 28 серп. – С. 1.

5. Герої не вмирають. До пантеону героїв Небесної Сотні днями Хмельниччина долучила ще одного патріота // Проскурів. – 2014. – 26 черв. – С. 3 : фот.

Зеленюк Вадим Сергійович

(10.06.1988 р., м. Красилів – † 22.08.2022 р. на околицях м. Авдіївка (за іншими даними – поблизу м. Красногорівка) Покровського району Донецької області; похований 26.08.2022 р. у с. Пилипи Хмельницького району) – правоохоронець, військовик, майор, Герой України (посмертно).

Закінчив Київський університет внутрішніх справ (2010). Служив у спецпідрозділі «Омега» Північного об'єднання Національної

гвардії України. З 2014 року брав участь в антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил на Сході України. Воював з перших днів повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну. Входив до складу групи, що мала завдання проводити розвідки цілей та корегування артилерійського вогню в Київській області. Потім брав участь у боях на Ізюмському напрямку. Разом із побратимами врятував життя тяжкопораненого українського бійця, який 3 доби знаходився на залишених позиціях в оточенні ворога. На Ізюмському напрямку знищив 4 одиниці бронетанкової техніки та багатьох піхотинців. Згодом у м. Сіверськодонецьк був серед воїнів, які звільнили та утримували визначений рубіж. Загинув під час відбиття чергового наступу ворога у Покровському районі, при цьому особисто знищив 2 одиниці ворожої техніки з піхотою.

Указом Президента України № 690/2022 від 6 жовтня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Зеленюку Вадиму Сергійовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (померло).

Про нього

1. Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 690/2022 від 6 жовт. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/6902022-44357>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 10.10.2023.

2. Вадим Зеленюк – майор окремого загону спеціального призначення «Омега» Північного об'єднання НГУ [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=bPyP6nK5I8Y>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 22.08.2023. – Дата перегляду: 27.11.2023.

3. Вшанували пам'ять Героя-земляка // Красилівський вісник. – 2023. – № 34. – С. 2.

4. Герой України – Вадим Зеленюк // Красилівський вісник. – 2023. – 17 серп. – С. 2.

5. Герой України – майор загону спеціального призначення «Омега» при Національній гвардії України – Вадим Зеленюк // Красилівський вісник. – 2023. – № 7. – С. 3 : фот.

6. Майор Вадим Зеленюк – навічно у строю // Актуально для подолян. – 2022. – 20 жовт. – С. 1, 6 : фот. кольор.

7. Вічна слава Герою! // Красилівський вісник. – 2022. – № 35. – С. 1 : фот.

8. Наша громада втратила ще одного Героя... // Красилівський вісник. – 2022. – № 34. – С. 1.

Зубков Іван Іванович

(01.11.1973 р., м. Деражня Хмельницького району – † 20.01.2015 р., м. Донецьк; похований 01.05.2015 р. у м. Деражня) – військовик, один із українських «кіборгів», старший лейтенант, Герой України (посмертно).

Навчався у Львівському вищому військовому училищі (1991 – 1992), закінчив Київське вище військово-морське училище (1995). У 1995 – 1998 рр. служив у 19-й ракетній дивізії (нині 19-а окрема ракетна бригада) у військовій частині у м. Хмельницький. Потім працював комерційним директором одного із хмельницьких підприємств, був приватним підприємцем. Взимку 2013 – 2014 рр. – активний учасник Революції Гідності. З серпня 2014 року – у 90-му окремому аеромобільному батальйоні 81-ї окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ Збройних сил України. У січні 2015 року, як командир роти вогневої підтримки, брав участь у деблокуванні підрозділів, що боронили Донецький аеропорт. Під час одного з боїв він викликав вогонь артилерії на себе, прикривши відхід підрозділу. 20 січня 2015 року останній раз виходив на зв'язок і

повідомив, що лежить під завалами. Загинув унаслідок підриву бойовиками 2-го поверху нового терміналу. Згодом тіло впізнав його побратим та підтвердили результати експертизи ДНК. У грудні 2015 року ім'я Івана Зубкова присвоєно 90-му аеромобільному батальйону. З червня 2015 року – почесний громадянин м. Деражня, з серпня цього ж року – Летичева (нині Хмельницького р-ну; на його честь у 2016 році у селищі перейменовано одну з вулиць), з жовтня 2016 року – м. Хмельницький. У березні 2016 року на фасаді Деражнянської школи № 2 встановлено меморіальну дошку.

Указом Президента України № 318/2015 від 9 червня 2015 року за виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі Зубкову Івану Івановичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

1. Про присвоєння І. Зубкову звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 318/2015 від 9 черв. 2015 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2015. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/3182015-19107>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 10.10.2023.

2. Турнір пам'яті Івана Зубкова [відбувся у Деражн. ліцеї № 3] // Вісник Деражнянщини. – 2024. – 25 січ. – С. 5 : фот. кольор.

3. Змієвський О. Символи незламності українського духу // Летичівська газета. – 2024. – 18 січ. – С. 2 : фот.

4. Олійник І. Побратимів не покинув: легендарний «кіборг» Іван Зубков до останнього боронив Донецький аеропорт // Вісник Деражнянщини. – 2023. – 30 листоп. – С. 4 : фот. – (До 50-річчя з дня народження).

5. Легендарний «кіборг» Іван Зубков – захисник Донецького аеропорту [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу :

<https://www.youtube.com/watch?v=IqCTYkuxXws>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 20.01.2020. – Дата перегляду: 27.11.2023.

6. Бачинська О. Незабутня зустріч з рідними Героя [І. Зубкова відбулася у Летичів. публ. б-ці] // Летичівська газета. – 2023. – 5 жовт. – С. 4 : фот. кольор.

7. Тетянова П. Герої – у наших серцях : [про відкриття мемор. дошки І. Зубкову у м. Київ] // Подільські вісті. – 2023. – 22 черв. – С. 3 : фот.

8. Змієвський О. Меморіальна дошка Герою України Івану Зубкову встановлена в Києві // Вісник Деражнянщини. – 2023. – 15 черв. – С. 1 : фот. кольор.

9. Указ Президента України «Про присвоєння І. Зубкову звання Героя України» // Слава Героям! : спогади / авт.-упоряд. Б. Володимирів. – Хмельницький, 2020. – С. 99.

10. Рішення Деражнянської районної ради «Про присвоєння Деражнянському навчально-виховному комплексу «Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів № 3, ліцей імені Героя України Івана Зубкова» // Слава Героям! : спогади / авт.-упоряд. Б. Володимирів. – Хмельницький, 2020. – С. 101.

11. Ніколи не розповідав про війну // Слава Героям! : спогади / авт.-упоряд. Б. Володимирів. – Хмельницький, 2020. – С. 29-36.

12. Лавицька О. Іван Зубков став Народним Героєм України // Слава Героям! : спогади / авт.-упоряд. Б. Володимирів. – Хмельницький, 2020. – С. 125.

13. Зубкова А. Слово матері // Слава Героям! : спогади / авт.-упоряд. Б. Володимирів. – Хмельницький, 2020. – С. 88.

14. Змієвський О. Мати Героя відвідала Костянтинівку // Слава Героям! : спогади / авт.-упоряд. Б. Володимирів. – Хмельницький, 2020. – С. 128-129.

15. Герой України Іван Іванович Зубков // Книга Почесних громадян міста Хмельницького : зб. / Хмельниц. міськрада. – Хмельницький, 2020. – С. 38-39 : фот. кольор.

16. Відкриття Меморіальної дошки Героя України Івана Зубкова // Слава Героям! : спогади / авт.-упоряд. Б. Володимирів. – Хмельницький, 2020. – С. 100.

17. Батальйону присвоєно ім'я Героя України Івана Зубкова // Слава Героям! : спогади / авт.-упоряд. Б. Володимирів. – Хмельницький, 2020. – С. 99.

18. Наумовська Т. Іван Зубков – позивний «Краб» // Вісник Деражнянщини. – 2018. – 24 трав. – С. 2 : фот.

19. Антоніна Зубкова: «Молю Бога, щоб загибель мого Івана та всіх синів України не була даремною» / розмову вів Б. Теленько // Проскурів. – 2016. – 3 листоп. – С. 14.

20. Лавицька О. Іван Зубков став народним героєм України // Вісник Деражнянщини. – 2016. – 13 жовт. – С. 2.

21. Президент нагородив деражнянця Івана Зубкова Зіркою Героя України (посмертно), голова РДА дав доручення іменем Героя назвати його рідну школу // Вісник Деражнянщини. – 2015. – 18 черв. – С. 1 : фот.

22. Івану Зубкову присвоєно посмертно звання Героя України // Проскурів. – 2015. – 18 черв. – С. 3.

23. Їхніми іменами назвуть вулиці і школи // Летичівська газета. – 2015. – 12 черв.

24. Кіборга Івана Зубкова поховали у рідній Деражні // Проскурів. – 2015. – 7 трав. – С. 1, 3.

25. Бабій Т. Прощання з патріотом // Подільські вісті. – 2015. – 7 трав. – С. 7.

Каплунов Дмитро Віталійович

(04.12.1980 р., м. Великі Мости Червоноградського району Львівської області, за іншими даними – м. Алмати, Казахстан – † 01.12.2019 р., с. Староласпа Кальміуського району Донецької області; похований у м. Київ) – правоохоронець, полковник Служби безпеки України (посмертно), Герой України (2019, посмертно). Нагороджений орденом «За мужність» 3-го ступеня (2017). Закінчив *Національну академію Прикордонних*

військ України імені Б. Хмельницького (м. Хмельницький, 2002). У 2002 – 2004 рр. служив у Кінологічному навчальному центрі Державної прикордонної служби України у Великих Мостах. З 2004 р. – у Центрі спеціальних операцій «Альфа» Служби безпеки України. З 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Донбасі. Загинув унаслідок підриву на міні під час повернення після виконання бойового завдання з ведення розвідки та спостереження в «сірій зоні». Група забрала зброю та документи Дмитра Каплунова, а його тіло залишилося на місці вибуху і було захоплене бойовиками та віддано українській стороні 7 грудня. На його честь встановлено меморіальні дошки на фасадах будівлі Кінологічного навчального центру у Великих Мостах (серпень 2020 р.) та Харківської школи № 153 (травень 2021 р.), де він навчався у старших класах.

Указом Президента України № 877/2019 від 3 грудня 2019 року за героїзм і особисту мужність, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові Каплунову Дмитру Віталійовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертно).

Про нього

Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 877/2019 від 3 груд. 2019 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2019. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/8772019-30785>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 27.12.2023.

Коваленко Олексій Олександрович

(08.02.1981 р., смт Мало-катеринівка Запорізького району Запорізької області – † 22.03.2022 р., м. Ізюм Харківської області; похований 25.09.2022 р. у м. Старокостянтинів) – військовик, майор, Герой України (помертно). Нагороджений орденом «За мужність» 3-го та 2-го ступенів (помертно). Закінчив Харківський університет Повітряних сил України (2003). Відтоді *служив у 7-й бригаді тактичної авіації ім. Петра Франка Повітряних сил Збройних сил України (м. Старокостянтинів)*. З 2014 року брав участь в антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил на Сході України. З початку повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну здійснив понад 12 бойових вильотів для нанесення авіаційного удару по колонах живої сили та техніки противника на території Київської, Сумської, Чернігівської та Харківської областей. 22 березня 2022 року літак Су-24М, яким керував Олексій Коваленко, був підбитий ракетою окупантів. Штурману вдалося катапультиватися та вижити, а Олексій Коваленко загинув. У дворі будинку авіаційного містечка, де живе його сім'я, встановлено іменну лаву й облаштовано альтанку.

Указом Президента України № 109/2023 від 26 лютого 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові Коваленку Олексію Олександровичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертно).

Про нього

1. Про присвоєння О. Коваленку звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 109/2023

від 26 лют. 2023 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2023. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/1092023-45949>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 10.10.2023.

2. Тату, я стану ПІЛОТОМ. Героїчна історія військового, який ЗАКРИВ над нами НЕБО [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=2XoSPUWyqo>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 25.02.2023. – Дата перегляду: 27.11.2023.

Коломієць Дмитро Валерійович

(05.12.1973 р., м. Біла Церква Київської області – † 24.02.2022 р., поблизу с. *Кринцілів Хмельницького району*; похований у с. Скоморохи Житомирського району Житомирської області) – військовик, майор, Герой України (посмертно). Закінчив Чернігівське вище військово-авіаційне училище (1994). Служив у 39-й бригаді тактичної авіації Повітряних сил Збройних сил України. Пілотував літаки Л-39, Су-27, МіГ-29. З початком повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну 24 лютого 2022 року одним із перших вступив у повітряний бій у небі над Хмельницькою областю, героїчно відвернув на себе вогонь ворожої авіації, виконуючи завдання на літаку Л-39. Це дозволило врятувати побратимів. *Пропускаючи бойову групу, був збитий літаком окупантів в районі с. Кринцілів Хмельницького району.*

Указом Президента України № 78/2022 від 28 лютого 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету й територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Коломієцю Дмитру Валерійовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 78/2022 від 28 лют. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/782022-41437>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 10.10.2023.

Корпан Олександр Богданович

(08.09.1994 р., м. Севастополь – † 02.03.2022 р., м. Старокостянтинів; похований 07.03.2022 р. в с. Галич Тернопільського району Тернопільської області) – військовик, капітан, Герой України (посмертно). Закінчив Севастопольський військово-морський лицей (2011), Харківський університет Повітряних Сил (2015).

Служив у 299-й бригаді тактичної авіації імені генерал-лейтенанта В. Нікіфорова (м. Миколаїв), де був командиром авіаційної ланки, літав на штурмовику Су-25. Брав участь в операції Об'єднаних сил на Сході України. З початком повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну 24 лютого 2022 р. виконував бойові вильоти, знищив значну кількість живої сили й техніки ворога. Коли під час повернення з чергового бойового вильоту літак був підбитий і загорівся, він **ціною власного життя відвів його від аеродрому та врятував життя побратимів і цивільних мешканців Старокостянтинова**. У вересні 2022 року вулицю Гастелло в м. Кременчук Полтавської області перейменували на вулицю Олександра Корпана.

11 жовтня 2023 року поблизу Старокостянтинова на місці загибелі Героя відкрили пам'ятний знак.

Указом Президента України № 122/2022 від 10 березня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету й територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Корпану Олександрю Богдановичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертно).

Про нього

1. Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 122/2022 від 10 берез. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/122202241633>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 02.11.2023.

2. Герої України : «Він буде моїми крилами, а я буду його очима» – вдова найкращого льотчика ударної авіації Олександра Корпана [Електронний ресурс] // Еспресо. – Електрон. дані. – Львів, 2023. – Режим доступу : <https://espresso.tv/geroi-ukraini-vin-bude-moimi-krilami-a-ya-budu-yogo-ochima-vdova-naykrashchogo-lotchika-udarnoi-aviatsii-oleksandra-korpana>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 27.11.2023.

Крамар Дмитро Валерійович

(15.06.1999 р., м. Хмельницький – † 06.05.2023 р., м. Бахмут Донецької області; похований 09.05.2023 р. у м. Хмельницький) – військовик, молодший сержант, Герой України (помертно). Нагороджений нагрудним знаком «Йду на Ви» III ступеня; орденом «За мужність» III ступеня; нагрудним знаком «За зразкову службу»; відзнакою Президента України «За оборону України», нагрудним знаком «Почесна відзнака командира військової частини А1788» (помертно).

Навчався в Гвардійському НВК. Після навчання в школі вступив у ПТУ № 25, а далі продовжив навчання в політехнічному коледжі. У 2018 році підписав контракт на військову службу. Військовослужбовець 8-го окремого полку спеціального призначення Збройних сил України. З 2019 року брав участь у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки й оборони в Донецькій та Луганській областях.

Почесний громадянин Хмельницької міської територіальної громади (з вересня 2023 року).

Указом Президента України № 662/2023 від 29 вересня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові Крамарю Дмитру Валерійовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

Про присвоєння Д. Крамарю звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 662/2023 від 29 верес. 2023 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2023. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/6622023-48489>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 13.10.2023.

Круглов Андрій Миколайович

(м. Шепетівка) – військовик, підполковник, Герой України. Командує окремим дивізіоном зенітно-ракетних комплексів «Бук-М1». З початком повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну вивів свій підрозділ з-під ударів ворога, у небі над Київською областю особисто збив 2 російські гелікоптери та один літак. Загалом дивізіон із 45-ти бойових пусків знищив

41 повітряну ціль противника. Почесний громадянин м. Шепетівка (з серпня 2022).

Указом Президента України № 78/2022 від 28 лютого 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету й територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Круглову Андрію Миколайовичу присвоєно звання Герой України з врученням ордена «Золота Зірка».

Про нього

1. Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 78/2022 від 28 лют. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/782022-41437>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 11.10.2023.

2. Сертифікати на отримання квартир – Героям України [в т. ч. А. Круглову] // Шепетівський вісник. – 2024. – 10 січ. – С. 1, 3 : фот. кольор.

3. Козак І. Закрили небо у найгарячіший час // Голос України. – 2023. – № 78. – С. 6.

4. «Ми знищили понад сорок ворожих літаків та гвинтокрилів» – Герой України Андрій Круглов / розмову вів В. Назаркевич // Актуально для подолян. – 2022. – № 29-30. – С. 1, 4 : фот.

5. Родичам захисників та Герою України [Андрію Круглову] вручили відзнаки // День за днем. – 2022. – № 35. – С. 3 : фот.

Кучерявий Віталій Вікторович

(07.08.1989 р., с. Водяне Звенигородського району Черкаської області – † 13.03.2022 р., поблизу с. Стара Краснянка Сіверськодонецького району Луганської області; похований 18.03.2022 р. у м. Умань Черкаської області) – прикордонник, полковник (посмертно), Герой України (посмертно). Нагороджений орденом «За мужність» 3-го ступеня (2012). **Закінчив**

Національну академію Державної прикордонної служби України імені Б. Хмельницького (м. Хмельницький, 2010).

Служив у прикордонних відділах у Чернігівській області. З 2020 року мешкав у м. Щастя Луганської області. Був начальником відділу контрольного пункту в'їзду-виїзду «Щастя» Луганського прикордонного загону імені Є. Пікуса. 24 лютого 2022 року з початком повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну загін під його командуванням вступив у бій і тривалий час успішно відбивав ворожі атаки. Його вміле керівництво сприяло знищенню десятків одиниць ворожої техніки, взяттю в полон російських вояків, швидкій евакуації поранених українських бійців. Загинув від вибуху артилерійського снаряду противника. У жовтні 2022 року на фасаді Водянського ліцею встановлено меморіальну дошку.

Указом Президента України № 252/2022 від 17 квітня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету й територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Кучерявому Віталію Вікторовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

1. Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 252/2022 від 17 квіт.

2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/2522022-42153>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 11.10.2023.

2. Віталій Кучерявий – герой прикордонник [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=R7aD8VEQ0lc>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 13.09.2022. – Дата перегляду: 28.11.2023.

Ляшенко Ігор Вікторович

(14.09.1977 р., м. Шепетівка – † 19.06.2014 р., с. Закітне Лиманського району Донецької області; похований у м. Шепетівка) – військовик, миротворець, полковник (посмертно), Герой України (посмертно). Нагороджений орденом Богдана Хмельницького I ст. (2014, посмертно).

У 1998 році закінчив Одеський інститут Сухопутних військ України. Розпочав військову службу в м. Рава-Руська на Львівщині у 310-му механізованому полку 24-ї механізованої Залізної дивізії імені князя Данила Галицького. У подальшому продовжив службу у 24-ій окремії механізованій Залізній бригаді імені Данила Галицького Сухопутних військ Збройних сил України.

У 2012 році призначений командиром 1-го механізованого батальйону. 8 березня 2014 року, у зв'язку з російською збройною агресією проти України, батальйон Ляшенка вирушив на кордон з рф у Сумську область, а в травні 2014 року – на Донеччину, де була служба на блок-постах, у конвоях, участь у перших невеликих боях.

14 червня 2014 року проросійські бойовики обстріляли з

мінометів один із блокпостів 1-ї роти батальйону під селищем Кіровське Донецької області. 19 червня почалась військова операція, метою якої було просування в глибину території, знищення укріплень бойовиків в районі смт Ямпіль та звільнення населених пунктів. З Красного Лиману вирушили підрозділи десантників, які мали розбити укріплений блокпост «Марс» російсько-терористичних угруповань, що прикривав дорогу на міст через Сіверський Донець. Підполковник Ляшенко разом із розвідувальною ротою бригади вирушив у село Закітне. Вже біля села бронегрупа потрапила у засідку, в нерівному бою комбат Ляшенко загинув.

У м. Шепетівка на честь Ігоря Ляшенка названі вулиця і провулок, на фасаді будівлі ЗОШ № 3, де він навчався, йому відкрито меморіальну дошку.

На місці бою, біля с. Закітне, на честь полеглих бойових побратимів, військовики 24-ї бригади встановили обеліск.

З ініціативи місцевої громади на Донеччині відкрито пам'ятник воїнам 24-ї бригади, які загинули у бою за звільнення села Закітне.

Указом Президента України № 663/2023 від 29 вересня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові Ляшенку Ігорю Вікторовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертньо).

Про нього

1. Про присвоєння І. Ляшенку звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 663/2023 від 29 верес. 2023 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2023. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/6632023-48493>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 11.10.2023.

2. Прощання із загиблим комбатом Ігорем Ляшенком. Шепетівка [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=OW4eKGACDNM>. – Назва з

екрана. – Дата публікації: 24.06.2014. – Дата перегляду: 28.11.2023.

3. Полковник Ляшенко став Героєм України // День за днем. – 2023. – 4 жовт. – С. 1 : фот.

4. Ігор Ляшенко – Герой України // Шепетівський вісник. – 2023. – 4 жовт. – С. 1 : фот.

5. Кручук Н. Пам'яті комбата Ігоря Ляшенка // Шепетівський вісник. – 2023. – 14 черв. – С. 3 : фот.

6. Царик О. Комбата називали «Батя»... // Подільські вісті. – 2014. – 26 черв. – С. 2.

Матвієць Роман Михайлович

(13.06.1989 р., с. Хорошів Шепетівського району – † 23.07.2016 р., с. Новозванівка Сіверськодонецького району Луганської області; похований 26.07.2016 р. у с. Хорошів Шепетівського району) – військовик, старшина, Герой України (посмертно). Нагороджений медаллю «За військову службу Україні» (2016), орденом «За мужність» 3-го ступеня (2018, посмертно). Закінчив Рівненський торгово-промисловий ліцей (2008). Відтоді проходив військову службу у 8-му окремому полку спеціального призначення в Хмельницькому. З 2013 року заочно навчався в Хмельницькому національному університеті. З 2014 року – у зоні бойових дій на Донбасі, був заступником командира групи спеціального призначення. Особливо відзначився під час перешкоджання просуванню 2-х ворожих диверсійно-розвідувальних груп поблизу Новозванівки, коли він разом з іншими українськими бійцями знищив та поранив декількох бойовиків. Загинув після того, як ліквідував кулеметника в рукопашному бою. У жовтні 2016 року на будівлі Хорошівської школи встановлено меморіальну дошку. Почесний громадянин м. Хмельницький (з

2021, посмертно).

Указом Президента України № 885/2019 від 5 грудня 2019 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Матвійцю Роману Михайловичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

1. Про присвоєння Р. Матвійцю звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 885/2019 від 5 груд. 2019 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2019. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/8852019-30889>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 11.10.2023.

2. Віддав життя за незалежність // Життя і слово. – 2023. – № 61/62. – С. 4.

3. Вічна пам'ять та слава захиснику України : Герої не вмирають // Проскурів. – 2016. – 28 лип. – С. 3.

Матюшенко Михайло Юрійович

(08.01.1961 р., м. Харків – † 26.06.2022 р., Одеська область, акваторія Чорного моря; похований 03.10.2022 р. у м. Буча Київської області) – військовик, полковник, Герой України (посмертно). Закінчив Харківське вище військове училище льотчиків і Московську військово-повітряну академію. Служив у Збройних силах СРСР, з 1991 р. – у Збройних силах України. Опанував кілька видів літаків, зокрема й винищувач МіГ-29. Потім звільнився з військової служби і працював у комерційних структурах, пов'язаних з цивільною авіацією. У

2000-х рр. очолював одну з київських авіакомпаній. У 2014 – 2018 рр. – знову на військовій службі як льотчик-інструктор. У 2018 році продовжив підприємницьку діяльність. Очолював громадське формування з охорони правопорядку «Щит» у Бучанській міській громаді.

3 березня 2022 року як командир бомбардувальника Су-24 у складі 40-ї бригади тактичної авіації Повітряних сил Збройних сил України брав участь у відсічі повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну, виконував бойові завдання в найскладніших умовах.

У складі 7 Бригади тактичної авіації імені Петра Франка (м. Старокостянтинів) з квітня 2022 року Михайло Матюшенко обіймав посаду командира авіаційної ланки авіаційної ескадрильї.

26 червня 2022 року разом зі штурманом Ю. Красильниковим знищив ворожий зенітно-ракетний комплекс «Панцир» на острові Зміїний, однак їхній літак був уражений ворожими засобами протиповітряної оборони та впав у акваторії Чорного моря. У вересні 2022 р. тіло загиблого Михайла Матюшенка було знайдено поблизу Болгарії. У квітні 2023 р. на його честь у Бучі перейменовано вулицю Воїнів-інтернаціоналістів.

Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (2023, померло). Указ Президента України про присвоєння звання Герой України Матюшенку Михайлу Юрійовичу не оприлюднений.

Про нього

1. Україна може битися й жити, бо є воїни, які очищують наше небо від російського зла – Президент із нагоди Дня Повітряних сил ЗСУ [Електронний ресурс] // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2023. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/news/ukrayina-mozhe-bitisya-j-zhiti-bo-ye-voyini-yaki-ochishuyut-84741>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 28.11.2023.

Із змісту: Президент України передав ордени «Золота Зірка» рідним полковника Михайла Матюшенка та майора Юрія Красильнікова. Льотчики удостоєні звання Герой України помертню.

2. Незламні екіпажі: «Я піду воювати, а молодих потрібно берегти» [Електронний ресурс] // Старкон.City. – Електрон. дані. – Старокостянтинів, 2023. – Режим доступу : <https://starkon.city/articles/253939/nezlamni-ekipazhi-ya-pidu-yoyuvati-a-molodih-potribno-beregti>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 28.11.2023.

Мачулянський Андрій Миколайович

(15.02.1980 р., с. Колом'є Крупецької сільської громади Шепетівського району – † 30.08.2023 р., кордон Сумської області; похований у м. Нетішин) – старший сержант, повний кавалер ордена «За мужність», Герой України (помертню).

У 1998 році з відзнакою закінчив Нетішинське СПТУ № 23. Після проходження строкової військової служби працював електромонтером на Хмельницькій АЕС. У 2002 році уклав контракт зі Збройними силами України й у складі військової частини А0481 з 2003 по 2006 рік звиятно та професійно виконував миротворчі місії у Республіці Ірак, Державі Кувейт та Республіці Ліберія, за що був нагороджений пам'ятним нагрудним знаком Міністерства оборони України «Воїн-миротворець», почесним нагрудним знаком Головнокомандувача ЗСУ України «Кращий сержант сухопутних військ» та нагрудним знаком «За вірцевість у військовій службі» III ступеня.

Коли почалося повномасштабне російське вторгнення, Андрій Мачулянський перевіз дружину з дітьми з Харкова до Нетішина та добровольцем пішов боронити Батьківщину. У

квітні 2022 року був мобілізований до 240-го окремого батальйону територіальної оборони 114-ї окремої бригади територіальної оборони регіонального управління «Північ» Сил територіальної оборони ЗСУ. Головний сержант стрілецького взводу стрілецької роти виконував найбільш ризиковані та відповідальні бойові завдання у Сумській, Харківській, Запорізькій, Донецькій, Луганській та Чернігівській областях. Виконуючи бойове завдання із захисту державного кордону в Сумській області, героїчно загинув.

Указом Президента України Мачулянському Андрію Миколайовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертвено). Указ на офіційному інтернет-представництві Президента України не оприлюднений, інформація взята з інших офіційних джерел інформації.

Про нього

1. Війна забирає найкращих : Нетішинська громада віддала останню шану Герою України Андрію Мачулянському // Нетішинський вісник. – 2023. – 19 жовт. – С. 1, 3 : фот.

2. Бершеда Г. Загинув Герой за Україну і всіх нас // Трудівник Полісся. – 2023. – № 43. – С. 2 : фот.

3. Вони [Бабійчук Д. П., Рудий М. В., Каплан В. В., Мачулянський А. М.] стали воїнами Небесного Легіону // День за днем. – 2023. – № 42. – С. 3 : фот.

Момот Ігор Федорович

(18.08.1965 р., м. Тирасполь, Молдова – † 11.07.2014 р., с. Зеленопілля Довжанського району Луганської області; похований у м. Черкаси) – прикордонник, генерал-майор (2014, посмертно), Герой України (2019, посмертно). Нагороджений орденами Богдана Хмельницького 3-го (2009) і 2-го (2014) ступенів. Закінчив Свердловське вище військово-політичне танково-артилерійське училище (1986), *Національну академію Державної прикордонної служби України імені Б. Хмельницького (м. Хмельницький, 1997)* та Міжрегіональну академію управління персоналом у Києві (2006). З 1986 р. служив у прикордонних військах СРСР. 1990 – 1992 рр. служив у Баку та Нахічевані (Азербайджан), був заступником начальника з політичної частини Першого прикордонного загону в районі Ширам. З 1992 р. – у Державній прикордонній службі України. З 2007 р. очолював Навчальний центр підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України. З 2014 р. був також заступником начальника Східного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

У березні 2014 р. сформував та очолив мотоманеврену групу Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України, що виконувала завдання з охорони державного кордону в Донецькій та Луганській областях. Загинув під час російського обстрілу з реактивних систем залпового вогню «Град» позицій опорного пункту підрозділу тактичного угруповання «Кордон». Його ім'ям у жовтні 2014 р. названо Навчальний центр підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України (у лютому 2015 р. на території закладу встановлено погруддя), у грудні 2016 р. – теплохід Українського

Дунайського пароплавства, школу № 26 (створено музей і відкрито меморіальну дошку) та вулицю (2016) у Черкасах (на площі Слави в цьому ж році встановлено погруддя), а також вулиці в Харкові (2015), Ізмаїлі (2016), с. Руська Поляна Черкаського р-ну Черкаської обл. У 2015 р. видано книгу черкаського журналіста Андрія Кравця «Генерал Момот: наш МІФ».

Указом Президента України № 176/2019 від 29 квітня 2019 року за виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Момоту Ігорю Федоровичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (померло).

Про нього

Про присвоєння І. Момоту звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 176/2019 від 29 квіт. 2019 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2019. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/1762019-26674>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 27.12.2023.

Ошкало Валерій Миколайович

(24.11.1967 р., м. Ровеньки Луганської області – † 12.03.2022 р., с. Біляївка Бериславського району Херсонської області; був похований у с. Біляївка Херсонської області, перепохований у м. Старокостянтинів) – військовик, підполковник, Герой України (померло). Нагороджений орденами «За мужність» 3-го (2016) та 2-го (2022, померло) ступенів. Закінчив

Борисоглібське вище воєнне авіаційне училище льотчиків

(1989). Відтоді служив в авіаційному полку в м. Бердянськ Запорізької області. У 1990 – 1992 рр. – в авіаційному полку в с. Любимець Псковської області; у 1992 – 2005 рр. – в авіаційній бомбардувально-розвідувальній бригаді в м. Старокостянтинів (нині 7-ма бригада тактичної авіації ім. П. Франка Повітряних сил Збройних сил України). У 2014 році в зв'язку з російською агресією повернувся на військову службу в бригаду. Брав участь в антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил на Сході України; з лютого 2022 року – у відсічі повномасштабного вторгнення військ рф в Україну. Загинув у складі екіпажу СУ-24М разом з Р. Чехуном у повітряному бою над Херсонщиною. Обоє льотчиків місцеві жителі поховали в окупованій Біляївці, а після визволення цієї території у жовтні 2022 року їх перепоховали у м. Старокостянтинів.

Указом Президента України № 105/2023 від 23 лютого 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові Ошкалу Валерію Миколайовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертно).

Про нього

1. Про присвоєння В. Ошкалу звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 105/2023 від 23 лют. 2023 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2023. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/1052023-45913>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 11.10.2023.

2. Трьом старокостянтинівцям присвоєно звання Героя України // Життя Старокостянтинівщини. – 2023. – 2 берез. – С. 1.

Падитель Валерій Борисович

(26.07.1978 р., м. Дунаївці) – військовик, полковник Державної прикордонної служби України, лицар ордена Богдана Хмельницького III ступеня (2022), начальник 15-го мобільного прикордонного загону, Герой України.

Закінчив Національну академію Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького. Служив у Херсонському, Львівському, Мостиському, Чопському, Харківському, Сумському та Донецькому прикордонних загонах, а також у Північному та Східному регіональних управліннях Державної прикордонної служби України.

З 2021 року – командир Донецького прикордонного загону Державної прикордонної служби України. З початком повномасштабного вторгнення рф в Україну під його командуванням прикордонники виконували завдання з оборони Маріуполя. Він останнім зі свого загону вийшов з Азовсталі у російський полон-концтабір в Оленівці, з якого повернувся 21 вересня 2022 року.

Зараз підрозділ під командуванням Валерія Падителя працює на Бахмутському напрямку. Паралельно він погодився очолити 15 мобільний прикордонний загін «Сталевий кордон». Детальніше про себе та про своїх побратимів він розповів у інтерв'ю: <https://www.youtube.com/watch?v=A-igLi0B0uQ>.

Указом Президента України № 706/2022 від 14 жовтня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Падителю Валерію Борисовичу присвоєно звання Герой України з врученням ордена «Золота Зірка».

Про нього

1. Про присвоєння В. Падителю звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 706/2022 від 14 жовт. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/7062022-44413>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 11.10.2023.

2. Історія Героя України Валерія Падителя, або «Це не моя нагорода. Це нагорода моїх пацанів. Тих, хто там був зі мною. Тих, хто вже навічно з Богом. Тих, хто продовжує воювати. Вона їхня. За всю ту роботу, яку вони зробили» // Дунаєвецький вісник. – 2023. – 20 лип. – С. 2-3 : фот.

3. «Люди вдома, а це – головне. Головне, що ми їх повернули» – Валерій Падитель // Наука під час війни : часопис, (берез. – трав. 2023 р.) / Нац. акад. ДПС України ім. Б. Хмельницького. – Хмельницький, 2023. – С. 70-71 : фот. кольор.

4. Прокопчук В. С. Герой України – дунаївчанин: шлях до подвигу // Дунаєвеччина очима дослідників, учасників і свідків історичних подій : зб. науково-краєзн. праць, за матеріалами науково-краєзн. конф. «Дунаєвеччина в умовах війни Росії проти України», присвяч. 620-й річниці першої згадки про Дунаївці, 15 верес. 2023 р. / Дунаєвец. міська територ. громада ; Упр. культури, туризму та інформації Дунаєвец. міськради ; Центр дослідж. історії Поділля ін-ту історії України НАН України. – Хмельницький ; Дунаївці, 2023. – Вип. 10. – С. 234-252. – Бібліогр. в кінці ст.

5. Прокопчук В. С. Герой України – дунаївчанин // Дунаєвецький вісник. – 2023. – 13 квіт. – С. 1-3 : фот.

6. Філіпенко З. В. Героїзм уродженців Дунаєвеччини в захисті незалежності України // Дунаєвеччина очима дослідників, учасників і свідків історичних подій : зб. науково-краєзн. праць, за матеріалами науково-краєзн. конф. «Дунаєвеччина в умовах війни Росії проти України», присвяч. 620-й річниці першої згадки про Дунаївці, 15 верес. 2023 р. / Дунаєвец. міська територ. громада ; Упр. культури, туризму та інформації Дунаєвец. міськради ; Центр дослідж. історії Поділля

ін-ту історії України НАН України. – Хмельницький ; Дунаївці, 2023. – Вип. 10. – С. 252-259. – Бібліогр. в кінці ст.

7. Михальчик О. Герой України // Край Кам'янецький. – 2022. – № 43. – С. 1 : фот.

8. Нашому земляку, командирі з Хмельниччини, який пройшов «Азовсталь» і Оленівку присвоєно звання Героя України // Дунаєвецький вісник. – 2022. – 20 жовт. – С. 1 : фот.

9. Полковнику прикордонної служби з Хмельниччини присвоїли звання Герой України // Актуально для подолян. – 2022. – 20 жовт. – С. 2.

Петраківський Олександр Петрович

(04.06.1988 р., м. Житомир – † 29.08.2021 р.) – військовик, полковник (2021, посмертно), Герой України. Закінчив Національну академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (2009). *Служив у 8-му окремому полку спеціального призначення у м. Хмельницький.* З весни 2014 року брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Очолював групу спеціального призначення оперативного командування «Північ» Збройних сил України, з якою неодноразово виходив на виконання складних і ризикованих завдань, зокрема й у тилу ворога. 20 липня його група, забезпечуючи проходження колони техніки Збройних сил України та сил добровольчого батальйону «Айдар» до аеропорту Луганська, виявила засідку поблизу м. Щастя та вступила в бій; колона пройшла запасним шляхом. Під час бою Олександр Петраківський отримав важке поранення, однак продовжував керувати діями групи, виносив поранених у безпечне місце. Це призвело до значних ускладнень зі здоров'ям, відтоді був прикутий до ліжка. Тривалий час боровся за життя у лікувальних закладах України та за кордоном.

У серпні 2015 року став почесним громадянином м. Хмельницький; потім – почесним громадянином м. Ізяслав; 23 вересня 2021 року – почесним громадянином м. Житомир. У м. Київ, на території Національного університету оборони України імені І. Черняховського, встановлено стелу з іменем Героя. Відкрито меморіальні дошки у м. Хмельницький та м. Ізяслав. У квітні 2022 року вулицю Ланову у м. Хмельницький та у листопаді 2022 року вулицю Вокзальну у м. Ізяслав перейменовано на честь Олександра Петраківського.

Указом Президента України № 918/2014 від 4 грудня 2014 року за виняткову мужність, героїзм і незламність духу, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України Петраківському Олександру Петровичу присвоєно звання Герой України з врученням ордена «Золота Зірка».

Про нього

1. Про присвоєння О. Петраківському звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 918/2014 від 4 груд. 2014 р. // Верховна Рада України : офіційний вебпортал парламенту України. – Електрон. дані. – Київ, 2014. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/918/2014#Text>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 11.10.2023.

2. У Хмельницькому відкрили меморіальну пам'ятну дошку Герою України Олександру Петраківському // Зоря Надгориння. – 2022. – 8 верес. – С. 1.

3. Герой України Олександр Петраківський помер після тривалого лікування // Зоря Надгориння. – 2021. – 2 верес. – С. 3.

4. Уряд виділив кошти на нейрореабілітацію нашого земляка // Зоря Надгориння. – 2021. – 8 квіт. – С. 1.

5. Герой України Олександр Петраківський // Книга Почесних громадян міста Хмельницького : зб. / Хмельниц. міськрада. – Хмельницький, 2020. – С. 8-9 : фот. кольор.

6. Герой України – Олександр Петраківський, розвідник-спецпризначенець // Ти – Герой України / С. Л. Старостіна. –

Київ, 2018. – С. 14-16 : фот. кольор.

7. Охремчук С. Є надія, що організм воїна після тривалої коми «пробудиться»... // Зоря Надгориння. – 2018. – 16 серп. – С. 4.

8. Садомська Л. Героя України Олександра Петраківського відправили на лікування до США // Подільські вісті. – 2016. – 29 листоп.

Пікус Євгеній Михайлович

(14.09.1979 р., м. Вінниця – † 25.08.2014 р., с. Талове Станично-Луганського Щастинського району Луганської області; похований у м. Вінниця) – прикордонник, полковник (посмертно), Герой України (посмертно). Нагороджений медаллю «За військову службу Україні» (2014), орденом «За мужність» 3-го ступеня (2014, посмертно). **Закінчив Національну академію Прикордонних військ України (м. Хмельницький, 2001)**. Відтоді служив на різних посадах у Піщанському районі Вінницької області, м. Бориспіль Київської області, Одеській та Сумській областях. Потім очолював відділ на залізничному вокзалі в м. Харків. З липня 2014 року керував підрозділами в районі пункту пропуску «Красна Талівка». Загинув у бойовому зіткненні з диверсантами, які намагалися прорватися через українсько-російський кордон. У березні 2015 року на фасаді Вінницької школи-гімназії № 30 імені Т. Шевченка, де навчався Євгеній Пікус, встановлено меморіальну дошку; у серпні 2015 року у відділі прикордонної служби «Красна Талівка» – пам'ятний знак воїнам-прикордонникам, які загинули під час бою 25 серпня 2014 року. На його честь у квітні 2016 р. перейменовано вулицю у м. Вінниця. 22 серпня 2018 року його ім'я присвоєно 3-му прикордонному загону Східного регіонального управління Державної прикордонної служби

України у м. Лисичанськ Луганської області.

Указом Президента України № 109/2018 від 26 квітня 2018 року за виняткову особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Пікусу Євгенію Михайловичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертньо).

Про нього

1. Про присвоєння Є. Пікусу звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 109/2018 від 26 квіт. 2018 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2018. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/1092018-24050>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 13.10.2023.

2. 9 років тому у свій останній бій вступив Герой-прикордонник Євгеній Пікус [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=cVV5EGNs3uc>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 25.08.2023. – Дата перегляду: 29.11.2023.

3. Садомська Л. У день народження батька нагородили сина. Посмертно // Подільські вісті. – 2014. – 2 груд. – С. 1.

Пономаренко Сергій Іванович

(28.07.1983 р., с. Двірківщина Бориспільського району Київської області) – військовик, майор, Герой України. Нагороджений орденом Богдана Хмельницького 3-го ступеня (2015). Під час навчання у Національному аграрному університеті у м. Київ здобув кваліфікацію командира танкового підрозділу на військовій кафедрі й отримав звання молодшого лейтенанта. Відтоді працював на різних посадах. Станом на 2014 рік був

керівником магазину однієї з великих мереж супермаркетів. У серпні 2014 року Яготинським районним військовим комісаріатом мобілізований як доброволець. Після курсу перепідготовки в навчальному центрі «Десна» (нині Чернігівського району Чернігівської області) – на офіцерській посаді. 18 жовтня у складі 3-го окремого танкового батальйону «Звіробій» був відправлений для виконання бойових завдань у ході проведення антитерористичної операції на Сході України. Брав участь у військових операціях поблизу міст Маріуполь Донецької області, Лисичанськ і Попасна Луганської області. Відзначився під час боїв за комплекс споруд навколо вертикального вентиляційного ствола шахти «Бутівка-Донецька» та відбиття ворожого наступу на м. Мар'їнка Донецької області. ***Пізніше влився до лав новоствореної 3-ї окремої танкової Залізної бригади Сухопутних військ Збройних сил України, що базується у смт Ярмолинці Хмельницького району Хмельницької області.*** У листопаді 2021 року звільнився з військової служби, почав займатися приватним підприємництвом. 26 лютого 2022 року, через 2 дні після повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну, капітан Сергій Пономаренко прибув до рідного з'єднання. 12 березня його танкова рота розвантажилася перед м. Барвінкове Ізюмського району Харківської області і долучилася до довготривалих боїв за Харківщину. У березні підрозділ Сергія Пономаренка у складі 6-ти танків поблизу с. Топольське Ізюмського району вступив у бій з понад 20-ма російськими танками. Завдяки героїчним діям української роти, було знищено близько половини ворожих танків. Під прикриттям вогню командирського танка здійснено виведення пошкодженої української бойової машини в безпечне місце та успішну евакуацію її екіпажу. Невдовзі його призначили заступником командира батальйону.

Указом Президента України № 201/2022 від 2 квітня 2022 року за виняткову особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Пономаренку Сергію Івановичу присвоєно звання Герой України з врученням ордена «Золота Зірка».

Про нього

1. Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 201/2022 від 2 квіт. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/2012022-41985>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 13.10.2023.

2. Герой України Сергій Пономаренко, «34», про страх – стан, який може, як скувати сили і волю, так і підштовхнути до правильних дій [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=c2sDd4eLHKs>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 24.06.2022. – Дата перегляду: 29.11.2023.

Ріхтер Денис Сергійович

(15.07.1987 р., м. Славута – † 25.05.2022 р., Бахмутський район Донецької області; похований 27.05.2022 р. у м. Славута) – військовик, старший сержант, Герой України (посмертно). Нагороджений орденом Богдана Хмельницького 3-го ступеня (2022). Строкову військову службу проходив у м. Кам'янка-Бузька (нині Львівського району Львівської області). Потім працював водієм у рідному місті. 2014 року, після російської агресії, був мобілізований і служив у Славутському об'єднаному міському військовому комісаріаті, згодом перевівся у 8-й окремих полк спеціального призначення в Хмельницькому. З 2015 року брав участь в антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил на Сході України. З 2020 року заочно навчався в Луганському університеті в м. Старобільськ. Після повномасштабного вторгнення військ рф

в Україну обороняв Київ. Пізніше воював на Сході України. Загинув у бою з російськими окупантами у Бахмутському районі Донецької області.

Почесний громадянин м. Славути (2022) та Почесний громадянин Хмельницької міської територіальної громади (2023) (помертньо).

Указом Президента України № 106/2023 від 23 лютого 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Ріхтеру Денису Сергійовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертньо).

Про нього

1. Про присвоєння Д. Ріхтеру звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 106/2023 від 23 лют. 2023 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2023. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/1062023-45917>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 13.10.2023.

2. Жоган Т. Вшанували пам'ять Героя України Дениса Ріхтера // Трудівник Полісся. – 2023. – № 36. – С. 5; № 35. – С. 1 : фот.

3. Президент вручив рідним загиблого Героя України Дениса Ріхтера «Золоту Зірку» // Шепетівський вісник. – 2023. – 14 черв. – С. 3 : фот.

4. Воїну зі Славути помертньо присвоїли звання Герой України // Нетішинський вісник. – 2023. – 9 берез. – С. 2 : фот.

5. Яшук Т. Емоції переповнюють мене... // Трудівник Полісся. – 2023. – № 9. – С. 2 : фот.

6. Ще один земляк став Героєм України // День за днем. – 2023. – 1 берез. – С. 3 : фот.

7. Славути має свого Героя України!: звання з удостоєнням ордена «Золота Зірка» присвоєно Денису Ріхтеру із Славути (помертньо) // Трудівник Полісся. – 2023. – 2 берез. – С. 1 : фот.

8. Ріхтер В. Ти в наших серцях, Денисе! // Трудівник Полісся. – 2023. – № 9. – С. 2 : фот.

9. «Потрібно жити!»: спогади про славучанина Дениса Ріхтера // Трудівник Полісся. – 2022. – № 32. – С. 2 : фот.

10. Славута попрощалася з Героєм // Трудівник Полісся. – 2022. – № 22. – С. 2 : фот.

Слісарчук Артем Олександрович

(02.04.1990 р., м. Шепетівка – † 24.03.2022 р., поблизу м. Ізюм Харківської області; похований 26.04.2022 р. у м. Шепетівка) – військовик, старший лейтенант, Герой України (посмертно). У 2012 році закінчив Хмельницький національний університет. У січні 2013 року вступив на військову службу за контрактом. Був оператором зенітної ракетної обслуги, командиром відділення – старшим оператором радіолокаційної станції відділення бойового управління, заступником начальника зенітної ракетної обслуги. Брав участь в антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил на Сході України. Після закінчення курсів на базі Харківського університету Повітряних сил імені І. Кожедуба отримав офіцерське звання – молодший лейтенант. Його призначили на посаду начальника зенітної ракетної обслуги зенітної ракетної батареї 250-го окремого зенітного ракетного дивізіону 11-го зенітного ракетного полку Повітряних сил Збройних сил України. Від початку повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну захищав Харківську область. Загинув під час ведення бою з авіацією ворога поблизу м. Ізюм. На фасаді Шепетівського навчально-виховного комплексу «Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів – гімназія», де навчався Артем Слісарчук, встановлено меморіальну дошку Герою.

Нині його шолом та ідентифікаційний жетон зберігаються

у Музеї пропаганди (м. Шепетівка). Артему Слісарчуку посмертно присвоєно звання «Почесний громадянин Шепетівки».

Указом Президента України № 201/2022 від 2 квітня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Слісарчуку Артему Олександровичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

1. Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 201/2022 від 2 квіт. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/2012022-41985>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 13.10.2023.

2. Відкрили меморіальну дошку Герою України // День за днем. – 2023. – 19 квіт. – С. 1 : фот.

3. Віддали шану Герою України Артему Слісарчуку : [про відкриття мемор. дошки у Шепетів. навчально-вихов. комплексі «Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів – гімназія»] // Шепетівський вісник. – 2023. – 19 квіт. – С. 1 : фот.

4. Школа вшановує Героя України : [на фасаді Шепетів. навчально-вихов. комплексу встановлено мемор. дошку А. О. Слісарчуку] // День за днем. – 2022. – № 37. – С. 3 : фот.

Сова-Лісовець Володимир Олександрович

(30.12.1989 р., смт Ярмолинці Хмельницького району – † 30.06.2022 р., поблизу м. Лисичанськ Сіверсько-донецького району Луганської області; похований 02.07.2022 р. у рідному селищі) – військовик, сержант, Герой України (посмертно). Нагороджений орденом «За мужність» 3-го ступеня (2022, посмертно). Служив в Окремому центрі спеціальних операцій «Захід» імені князя Ізяслава Мстиславича Сил спеціальних операцій Збройних сил України (Хмельницький). З 2015 року брав участь в антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил на Сході України. Від початку повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну 24 лютого 2022 року обороняв Київ і Київську область, визволяв м. Буча. Потім воював у Донецькій і Луганській областях. Багаторазово виявляв особисту мужність і героїзм у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України. Загинув унаслідок ворожого обстрілу.

Указом Президента України № 424/2023 від 8 липня 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові Сові-Лісовцю Володимирі Олександровичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

1. Про присвоєння В. Сові-Лісовцю звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 424/2023 від 8 лип. 2023 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2023. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/4242023-47433>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 13.10.2023.

2. Ярмолинчанину Володимиру Сові-Лісовцю присвоєно звання Герой України (посмертно) // Вперед. – 2023. – 13 лип. – С. 1.

3. Він був кращим із кращих // Вперед. – 2022. – № 27. – С. 2 : фот.

Українець Владислав Петрович

(05.12.1999 р., м. Хмільник Вінницької області – † 24.02.2022 р., поблизу смт Антонівка Херсонського району Херсонської області; перепохований 20.11.2022 р. у рідному місті) – військовик, лейтенант, Герой України (2022, посмертно). *Навчався у Кам'янець-Подільському ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою (2014 – 2016)*. Закінчив Національну академію сухопутних військ імені гетьмана П. Сагайдачного у Львові (2020). З липня того ж року служив командиром 2-го механізованого взводу 10-го окремого мотопіхотного батальйону (смт Тростянець Гайсинського р-ну Вінницької обл.) 59-ї окремої мотопіхотної бригади імені Я. Гандзюка Сухопутних військ Збройних сил України. Брав участь в операції Об'єднаних сил на Сході України. У перший день повномасштабного вторгнення 24 лютого 2022 р. прикривав відхід українських підрозділів. Загинув під час прориву окупантів на Антонівському мосту, що сполучає Херсон і Антонівку (правий берег Дніпра) з м. Олешки Херсонського району та іншими лівобережними населеними пунктами Херсонської області. Небайдужі місцеві мешканці поховали убитих українських бійців, а після звільнення Херсону показали місце захоронення. 19 листопада 2022 р. рештки тіла Владислава Українця повернули його рідним. Його прізвище й ім'я занесено до Книги пошани та пам'яті «Гордість Хмільника» (посмертно). Перейменовано одну з найбільших вулиць рідного

міста – Кутузова (з провулком) – на вулицю Владислава Українця.

Указом Президента України № 94/2022 від 2 березня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Українцю Владиславу Петровичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертньо).

Про нього

Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 94/2022 від 2 берез. 2022 р. // Верховна Рада України : офіційний вебпортал парламенту України. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/94/2022#Text>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 27.12.2023.

Українець Володимир Володимирович

(20.02.1982 р., с. Підлужне Костопільського району Рівненської області – † 29.11.2022 р., с. Білогір'я Пологівського району Запорізької області) – підполковник підрозділу Служби безпеки України, Герой України (помертньо).

В дитинстві разом з батьками переїхав до м. Шепетівка. Після закінчення Шепетівського НВК № 3 у 1999 році вступив до військово-інженерного інституту Подільської державної аграрно-технічної академії. Успішно його закінчив і став кадровим військовослужбовцем. Розпочав свою кар'єру в Державній службі України з надзвичайних ситуацій, згодом служив у Службі безпеки України. За роки служби був інженером-

сапером, водолазом, альпіністом та пілотом безпілотного літального апарату.

Загинув під час виконання завдання з виявлення особового складу, техніки і позицій ворога. Він коригував вогонь артилерії Збройних сил України. Однак під час масованого обстрілу ворога підполковник отримав поранення, несумісні з життям.

14 вересня 2023 року в Шепетівському навчально-виховному комплексі № 3 у складі «Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів ім. Н. Рибачка та ліцей з посиленою військово-фізичною підготовкою» відбулось відкриття меморіальної дошки випускнику школи – Герою України Володимирі Українцю.

Указом Президента України від 8 липня 2023 року Українцю Володимирі Володимировичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно). Указ на офіційному інтернет-представництві Президента України не оприлюднений, інформація взята з інших офіційних джерел інформації.

Про нього

1. Герой України Володимир Українець повернувся до рідної школи назавжди у граніті // Шепетівський вісник. – 2023. – 20 верес. – С. 1, 7 : фот.

2. Володимир Українець – Герой України // Шепетівський вісник. – 2023. – 26 лип. – С. 2 : фот.

Чавалах Дмитро Петрович

(19.08.1994 р., с. Соколівка Хмельницького району) – військовик, старший лейтенант, Герой України.

У 2011 році вступив у Військовий коледж сержантського складу у м. Кам'янець-Подільський, випускні іспити складав у період Євромайдану на базі Національної академії сухопутних військ імені гетьмана П. Сагайдачного у м. Львів. У березні 2014 року молодший сержант Дмитро Чавалах розпочав службу старшим техніком понтонної роти 808-го понтонно-мостового полку Сухопутних військ Збройних сил України у м. Білгород-Дністровський Одеської області. На початку вересня 2014 року був переведений у новий інженерно-технічний батальйон, що сформували в м. Ніжин Чернігівської області. На початку листопада 2014 року вирушив у зону проведення антитерористичної операції на Сході України у смт Новоайдар Луганської області, де виконував поставлені завдання 8 місяців. Влітку 2019 року після закінчення Національної академії сухопутних військ імені гетьмана П. Сагайдачного отримав звання лейтенанта. Тоді ж став командиром взводу, у 2020 році – командиром 1-ї мотопіхотної роти 11-го окремого мотопіхотного батальйону «Київська Русь» (базується у м. Подільськ Одеської обл.) 59-ї окремої мотопіхотної бригади. Водночас відбув дві багатомісячні ротації на Світлодарській дузі у Донецькій області. 20 вересня – 1 жовтня 2021 року брав участь у міжнародних українсько-американських навчаннях «Репід Трайдент», що тривали на Яворівському полігоні в Львівській області. 24 лютого 2022 року, у перший день повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну, старший лейтенант Дмитро Чавалах поблизу м. Олешки Херсонського району Херсонської області прийняв важкий бій із ворогом і допоміг вийти з оточення бойовим побратимам (у цьому бою

був поранений). Упродовж 3-х місяців завдяки небайдужим українцям Дмитро Чавалах лікувався, переховуючись на окупованій Херсонщині. У травні йому вдалося перебратися на підконтрольну Україні територію.

Указом Президента України № 94/2022 від 2 березня 2022 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Чавалаху Дмитру Петровичу присвоєно звання Герой України з врученням ордена «Золота Зірка».

Про нього

1. Про присвоєння звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 94/2022 від 2 берез. 2022 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2022. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/942022-41493>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 13.10.2023.

2. Садомська Б. Третину життя – на війні. У 29 отримав звання Героя України і орден «Золота Зірка» // Сімейна газета. – 2024. – 24 січ. – С. 4 : фот.

3. Указом Президента України старшому лейтенанту Чавалаху Дмитру Петровичу присвоєно звання Героя України з врученням ордена «Золота Зірка» // Вперед. – 2022. – 2 черв. – С. 1 : фот.

4. Історія офіцера з Хмельниччини Дмитра Чавалаха, котрого два місяці переховувала родина з Херсону [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=QNkUuYHqp0Q>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 20.09.2022. – Дата перегляду: 29.11.2023.

5. Мікшута А. Зустріч із Героєм України // Вперед. – 2023. – 5 жовт. – С. 8 : фот.

6. Рукоштовання з Президентом та фото із Головнокомандувачем ЗСУ : наш земляк Дмитро Чавалах отримав найвищу відзнаку – Герой України із рук Президента

України у Маріїнському палаці // Вперед. – 2022. – № 52. – С. 3 : фот.

7. Діордієв В. Родичі його «поховали», а він, важкопоранений, три місяці переховувався на окупованій території // Голос України. – 2022. – 13 верес. – С. 8.

8. Діордієв В. Герой України Дмитро Чавалах розповів про перші важкі бої на Херсонщині // Актуально для подолян. – 2022. – 14 лип. – С. 1, 4 : фот. кольор. ; Вперед. – 2022. – 4 серп. – С. 2-3 : фот.

Чехун Роман Георгійович

(02.07.1976 р., м. Бжег Опольського воєводства, Польща – † 12.03.2022 р., с. Біляївка Бериславського району Херсонської області; похований у с. Біляївка Херсонської області, перепохований у м. Старокостянтинів) – військовик, майор, Герой України (посмертно). Нагороджений орденом «За мужність» 3-го ступеня (2022, посмертно). Закінчив Харківський інститут Військово-Повітряних Сил ім. І. Кожедуба (1997). Спочатку *служив* у м. Дубно Рівненської області; потім – у м. Коломия Івано-Франківської області; у 2004 – 2021 рр. – у **7-й бригаді тактичної авіації ім. Петра Франка Повітряних сил Збройних сил України у м. Старокостянтинів**. Брав участь в антитерористичній операції та операції Об'єднаних сил на Сході України. У жовтні 2021 – січні 2022 рр. вивчав у Туреччині роботу ударних оперативно-тактичних середньовисотних безпілотних літальних апаратів. На другий день повномасштабного вторгнення військ РФ в Україну повернувся на військову службу в старокостянтинівську бригаду. Загинув у складі екіпажу СУ-24М разом з В. Ошкалом у повітряному бою над Херсонщиною. Обоє льотчиків місцеві жителі поховали в окупованій Біляївці, а після визволення цієї території у жовтні

2022 року їх перепоховали у м. Старокостянтинів.

Указом Президента України № 103/2023 від 23 лютого 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові Чехуну Роману Георгійовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (по смертно).

Про нього

1. Про присвоєння Р. Чехуну звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 103/2023 від 23 лют. 2023 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2023. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/1032023-45905>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 13.10.2023.

2. Трьом старокостянтинівцям присвоєно звання Героя України // Життя Старокостянтинівщини. – 2023. – 25 берез. – С. 1.

Юрчик Юрій Олександрович

(24.06.1985 р., м. Старокостянтинів – † 08.01.2023 р., поблизу м. Соледар Бахмутського району Донецької області; похований 10.01.2023 р. у м. Старокостянтинів) – військовик, полковник, Герой України (по смертно). Закінчив Національну академію Державної прикордонної служби України (м. Хмельницький, 2006). Служив у відділі прикордонної служби «Білопілля» Сумського прикордонного загону. Пізніше був першим заступником начальника загону – начальником штабу Мукачівського прикордонного загону (Закарпатська область). Брав участь у відсічі повномасштабного вторгнення військ рф в

Україну. У грудні 2022 року сформував зведений загін Державної прикордонної служби України «Соледар», що разом з іншими українськими підрозділами перешкоджав ворожому просуванню на Соледарському напрямку. Юрій Юрчик віддавав накази безпосередньо на вогневих позиціях, де точилися запеклі бої. Допомогавав тяжкопораненим бійцям. Загинув під час одного з масованих ворожих обстрілів.

У липні 2023 року у Старокостянтинівській гімназії № 9, де навчався Юрій Юрчик, відбулося символічне погашення марки «Герої України – прикордонники».

Указом Президента України № 99/2023 від 23 лютого 2023 року за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Юрчику Юрію Олександровичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (посмертно).

Про нього

1. Про присвоєння Ю. Юрчику звання Герой України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 99/2023 від 23 лют. 2023 р. // Президент України : офіційне інтернет-представництво. – Електрон. дані. – Київ, 2023. – Режим доступу : <https://www.president.gov.ua/documents/992023-45889>. – Назва з екрана. – Дата перегляду: 13.10.2023.

2. Порятунком життя побратимів ціною власного – полковник Юрій Юрчик удостоєний звання Герой України (посмертно) // Наука під час війни : часопис, (берез. – трав. 2023 р.) / Нац. акад. ДПС України ім. Б. Хмельницького. – Хмельницький, 2023. – С. 78-80 : фот. кольор.

3. Трьом старокостянтинівцям присвоєно звання Героя України // Життя Старокостянтинівщини. – 2023. – 25 берез. – С. 1.

4. На Хмельниччині погасили марку «Герої України – прикордонники» [Електронний ресурс] // YouTube. – Електрон. відеодані. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=DACO7ojoXY>. – Назва з екрана. – Дата публікації: 09.07.2022. – Дата перегляду: 29.11.2023.

5. У Старокостянтинівській гімназії відбулася церемонія погашення поштової марки Героя України Юрія Юрчика // Життя Старокостянтинівщини. – 2023. – № 55/56. – С. 1.

6. Вічна слава і пам'ять прикордоннику Юрію Юрчику – героїчному сину нашого народу // Наука під час війни : часопис, (берез. – трав. 2023 р.) / Нац. акад. ДПС України ім. Б. Хмельницького. – Хмельницький, 2023. – С. 18-19 : фот.

7. Омелянюк Т. Назавжди в строю : загиблого під Соледаром прикордонника Юрія Юрчика провели в останню путь у Старокостянтинові // Життя Старокостянтинівщини. – 2023. – № 3/4. – С. 1.

Від укладача	3
Про звання Герой України	4
Герої України: Хмельницька область	
Васильєв Дмитро Миколайович.....	5
Васіч Сергій Вікторович	6
Гах Роман Васильович	7
Гордійчук Ігор Володимирович	9
Гураль Віталій Олегович	12
Дашко Ігор Тарасович	13
Довгий Олег Іванович	14
Жук Андрій Сергійович	16
Зеленський Євгеній Олександрович	18
Зеленюк Вадим Сергійович	19
Зубков Іван Іванович	21
Каплунов Дмитро Віталійович	24
Коваленко Олексій Олександрович	26
Коломієць Дмитро Валерійович	27
Корпан Олександр Богданович	28
Крамар Дмитро Валерійович	29
Круглов Андрій Миколайович	30
Кучерявий Віталій Вікторович	32
Ляшенко Ігор Вікторович	33
Матвієць Роман Михайлович	35

Матюшенко Михайло Юрійович	36
Мачулянський Андрій Миколайович	38
Момот Ігор Федорович	40
Ошкало Валерій Миколайович	41
Падитель Валерій Борисович	43
Петраківський Олександр Петрович	45
Пікус Євгеній Михайлович	47
Пономаренко Сергій Іванович	48
Ріхтер Денис Сергійович	50
Слісарчук Артем Олександрович	52
Сова-Лісовець Володимир Олександрович	54
Українець Владислав Петрович	55
Українець Володимир Володимирович	56
Чавалах Дмитро Петрович	58
Чехун Роман Георгійович	60
Юрчик Юрій Олександрович	61

Для нотаток

Для нотаток

Біобібліографічне видання

**Герої України –
учасники російсько-української війни :
Хмельницька область**

Біобібліографічний покажчик

Відповідальна за випуск:
Чабан К. А.

Комп'ютерне опрацювання, правка:
Дорош В. Ю., Шмаль Т. А.

Дизайн обкладинки:
Дорош В. Ю., Шмаль Т. А.

Формат 60x84/16.
Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Друк цифровий. Наклад 50 пр.

Віддруковано з готового оригінал-макета